

Občianske noviny

HLAS

Trenčianske Stankovce

06/2018

hlas.stankovce@gmail.com

Pred sviatkami

Život je realita,
nemazná a nehladí ťa,
ale ťa tlačí z kaluže do blata.
Život je cesta trňmi posiatá.
Život je pes,
včera bol taký
a je aj dnes.
A zajtra? Zajtra, čo ma čaká?
Budúcnosť, tá ma trochu ľaká,
zuby na mňa cerí beznádej.
Láska, ty páľ ma, slnko, ty hrej.
Kým slnko hreje
a láska páli prenesmierne,
na svete nič nie je beznádejné.
Život, to sú neustále straty:
ilúzií, snov, mladosti a krásy.
Len ten miesto v ňom si zastane,
kto lásku dá a späť ju dostane.

Život je ako balvan ťažký,
ktorý privalil ti hrud',
že z miesta sa môžeš sotva hnúť.
A je v ňom veľmi málo lásky.
A láska je túžba s kýmsi zostarnúť.

Pavol Múdry

Vážení čitatelia HLAS-u,
s blížiacim sa koncom roka Vám
všetkým prajeme príjemné prežitie
vianočných sviatkov a do nového
roku veľa zdravia, šťastia a rodin-
nej pohody.

Nech Vás život nehryzie, aby ste
lásku dávali, aby ste lásku dostávali
a pri sebe mali niekoho, s kým
chcete a túžite zostarnúť.

Vaša redakčná rada

Čím sú pre nich Vianoce

Už je to niekoľkokrát, čo chystáme predvianočné číslo našich novín. V minulosti sme skúšali rôzne zamyslenia, viacgeneračné odpovede i príbehy, no dať šancu vyjadriť sa najmenším bola myšlienka, ktorá nás v redakcii novín ihneď zaujala. Slovo dalo slovo, a tak sme požiadali pani riaditeľku Základnej školy Gabrielu Trnavskú, aby nám s tým pomohla. Výsledkom sú pohotové, úsmevné odpovede, mnohé s veľkým poslaním pre nás, rodičov a starých rodičov. Tak sa pod'me na ne pozrieť.

Otázku sme zvolili jednoduchú, no priamu – **čo pre teba znamenajú Vianoce?** A tak nám **Nela** (8 - ročná) povedala: „Všetci sme spolu ako jedna rodina, tato s mamou dobre varia, lebo inokedy nemusia tak dobre variť ako na Vianoce...“, trinásťročný **David** pritakáva: „Aby bola rodina spolu, spievame koledy alebo ich počúvame z rádia, chodíme na prechádzky, sánkujeme sa.“ **Ema** (15 - ročná) pridáva: „...že sme konečne spolu za jedným stolom a pozeráme spolu rozprávky!“

Sme ohromení jednoduchosťou odpovedí. Z čistých duší jasné odpovede. Ako vravia klasici: „V jednoduchosti a skromnosti je krása!“

Trošku sme ich „potlačili“ k „zázrakom“ pod stromčekom i to, kto ich prináša – takže opäť – čo pre teba znamenajú Vianoce? To už sa trošku viac rozviazal jazyk. Veď čítajte. Štrnásťročná **Aneta** ešte so zdržanlivosťou mladej dámy povedala: „Obdarúvanie blízkych a hlavne byť s rodinou.“ No **Michalko** (9 - ročný) bol už zhovorčivejší: „Rozbaľujeme darčeky, no neverím na Ježiška, lebo keď ideme von, tak mama vždy ide do vnútra..., akože na WC, ...no určite tam ide dať darčeky!“ A deväťročná

Lea dodáva: „Všetci sme spolu, chodíme von s prskavkami, neverím na Ježiška, ale nikdy nepochopím to, ako ocko dá pod stromček darčeky. Veď to stále kontrolujem, aj keď ideme von...?!“

No, a aby sme to ešte viac zamotali, detičky nám povedali aj toto. A otázka rovnaká – čo pre Teba znamenajú Vianoce? Sedemročná **Vaneska** povedala: „Chodí sa do Vaillant na Mikuláša.“ **Janko** (10 - ročný) poznamenáva: „Po celý rok len tak..., tak sa aspoň konečne dobre najem...!“, šesťročný **Lukáš** s rozžiareným potmehúdsnym úsmevom kričí: „Darčeky!“

Bezprostrednosť detí bola úžasná. V niektorých odpovediach boli silné myšlienky, ktoré vie len detská hlava pustiť do sveta, no nemuseli by sa za ne hanbiť ani dospelí. Kým prídeme k epilógu nášho „prvostránkového“ článku, chceme poďakovať pani riaditeľke za pomoc pri získavaní detských odpovedí. A za všetky deti našej školy vám, vážení čitatelia, podávame posolstvo s veľkým odkazom od sedemročnej **Nely**: „Nemáme sa hádať, máme byť všetci spolu a máme sa mať radi!“

Spracoval Dušan Pevný

Vol'by 2018

Naši poslanci

Nedávno sa aj v našej obci Trenčianske Stankovce (10.11.2018) konali vol'by do obecnej samosprávy. Volili sme starostu obce a poslancov. Vol'by starostu vyhral s veľkým náskokom staronový starosta Martin Markech. Touto cestou mu gratulujeme k opätovnému získaniu mandátu a prajeme úspešné zvládnutie druhého volebného obdobia.

Poslanecký zbor má v našej obci 9 členov. Kandidovalo 13 občanov. Vzhľadom k tomu, že bývalí poslanci – Eva Beňovičová, Simona Mastelová a Martin Poruban sa rozhodli nekandidovať, očakávalo sa, že minimálne traja poslanci budú noví. Všetkým trom menovaným vyjadrujeme poďakovanie za ich prácu v prospech obce. Očakávania pred vol'bami sa splnili. Vol'bami prešlo všetkých 6 staronových poslancov a 3 sú novozvolení. Gratulujeme im k zvoleniu!

V mene redakčnej rady HLAS-u sme položili otázku zvoleným poslancom. Otázku sme položili 12.11.2018, no niektorí poslanci do uzavierky novín neodpovedali a tak vám, naši čitatelia, nemôžeme podať ich názor.

„Aké sú vaše očakávania po zvolení za poslanca, čo bude vašou dominantnou sférou v poslaneckom zbore a kam by sa mali nasmerovať prvé kroky nového poslaneckého zboru?“

Beňovič Matúš:

„Očakávania? V prvom rade hladko premostiť do ďalšieho volebného obdobia v novozloženom poslaneckom zbore. Ako nováčik najmä počúvať a učiť sa, keďže nikto učený z neba nepadá.“

Dominantná sféra? Mne osobne je blízka „enviro“ problematika, čiže ďalej pracovať na tom, aby odpadky z našich záhrad, domácností a „prerábok“ domov či novostavieb končili tam, kde majú a nie v našom chotári.

Prvé kroky? Najskôr sa chcem zoznámiť s aktuálnymi témami a až potom upriamim pozornosť na tie najdôležitejšie.“

Justus Peter:

„Verím, že ako novozvolený poslanec obecného zastupiteľstva sa rýchlo zorientujem v danej problematike a systéme práce poslanca a budem aktívne prispievať ku kvalitným výstupom návrhmi a riešeniami aktuálnych tém potrebných pre napredovanie obce. Viem si predstaviť

pôsobenie vo viacerých sférach poslaneckého zboru, myslím však, že ako nováčik zaujem oblasť, kde ma bude obec potrebovať. Ako prvé vidím potrebu oboznámiť sa s návrhom rozpočtu obce na nasledujúce štvorročné obdobie a jeho schválenie.“

Kadák Jozef:

„Využívam danú príležitosť aby som sa poďakoval občanom za prejavenú dôveru. Od poslancov očakávam korektnú spoluprácu. Nakoľko niekoľko rokov som pracoval vo finančnej a stavebnej komisii, danej problematike by som sa chcel venovať i v budúcnosti. Investície v obci v nasledujúcich rokoch budú ovplyvnené finančnými možnosťami obce a aj dohodou poslancov. Medzi priority by mali patriť projekty, o ktorých sa rozpráva už niekoľko volebných období. Patrí sem doriešenie problematiky zberného dvora, jeho vybavenia, ako i možnosti výstavby stacionárneho zariadenia pre starších občanov.“

Mojžiš Jozef:

„Chcem najprv poďakovať našim spoluobčanom za aktívnu účasť v komunálnych voľbách a z môjho pohľadu osobitne tým, ktorí odovzdali volebný hlas i mne. Urobím čo bude v mojich silách, aby som ich dôveru nesklamal. Zároveň dúfam, že spolu s ostatnými kolegami poslancami pod vedením staronového pána starostu v nasledujúcom štvorročnom období premeníme naše zábery v prospech obce Trenčianske Stankovce a k spokojnosti tu bývajúcich spoluobčanov.“

Predpokladám, že každý z novozvolených poslancov má svoje predstavy, čo dôležité by sa malo počas volebného obdobia 2018 - 2022 v obci zrealizovať a ja nie som výnimka. Práca a úloha je dosť v mnohých oblastiach nášho spoločenstva, ale predovšetkým treba naplniť uskuutočnenie už rozpracovaných úloh z predchádzajúceho volebného obdobia. Na tých

d'alších prioritách sa bude musieť novozvolený poslanecký zbor dohodnúť čo najskôr, preto aby sme nepremeškali vzácny volebný čas a spoločne potiahli pomyselný povraz tým správnym smerom.

Podrobnejšie rozoberať úlohy v sociálnej oblasti (týkajúce sa starších či mladších), v oblasti školstva, zdravotníctva, Obecného podniku služieb, správy majetku obce (budovy...), v oblasti životného prostredia, v oblasti bezpečnosti a predchádzania živelným pohromám, v oblasti medziľudských vzťahov, v oblasti športu, kultúry, spoločenských organizácií...a tak ďalej, by bolo zatiaľ predčasné. Na to bude priestor po úvodných stretnutiach, keď si – verím, že pri vzájomnom pochopení – zosúladiť naše individuálne zábery do spoločného programu úloh a cieľov (zabezpečeného príslušnými finančnými prostriedkami) na budúce štyri roky.

Toto je zmysluplná a efektívna cesta, po ktorej by sme sa mali spoločne vydať.“

Pevný Dušan:

„V prvom rade ďakujem voličom za prejavenú dôveru. Vážim si ju! Som v poslaneckom zbore od roku 1994 a viem, že očakávania častokrát prevyšujú realitu. Očakávam však, že budeme s kolegami trpezlivo uvažovať pri všetkých témach v tom, čo je pre obec dobré a čo nie.“

Nedá sa byť odborníkom na všetko, no základný prehľad vo veciach samosprávy mám. Rád by som pôsobil pri investíciách, stavebnej agende, financovaní a nakladaní s majetkom obce.

Prvé kroky – konštituovať komisie, schváliť rozpočet, uzavrieť finančný rok 2018, vypočítať si názory nových poslancov, zdefinovať, čo s majetkom obce (avizovaný odchod nájomcu z Oddychového centra a pokračovanie rekonštrukcie Požiarnej zbrojnice – exteriér), prehodnotiť náklady pri zbere komunálneho odpadu, vyriešiť koncepčne zriadenie pozemkov pre IBV.“

Križan Jaroslav, Kudla Martin, Šmatláková Ol'ga, Tomík Patrik: Neodpovedali.

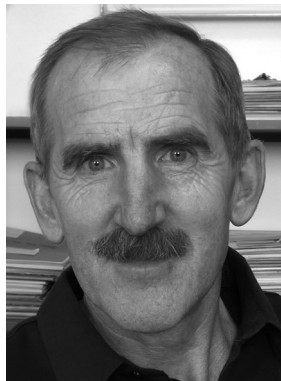
Spracovala Redakčná rada

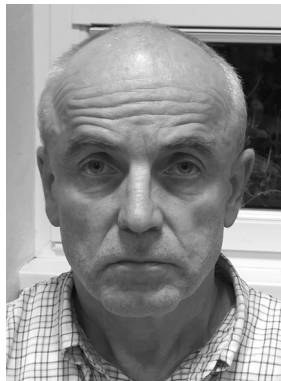
Beňovič Matúš

Justus Peter

Kadák Jozef

Mojžiš Jozef

Dušan Pevný

Deti chránia prírodu

Chválime

Po vydarenom podujatí nášho občianskeho združenia **Robíme to pre deti - Bodovský pedál**, sme si nemohli nevšimnúť hromady odpadkov okolo Váhu. Naša členka Janka Tašárová navrhla preto usporiadať eko-akciu a urobiť niečo prospešné pre naše okolie. Takisto sme sa týmto spôsobom chceli poďakovať Slovenskému vodohospodárskemu podniku, odštepny závod Piešťany, ktorý nám predtým tento priestor bezplatne prenajal na podujatie Bodovský pedál. Zároveň sme týmto chceli deťom ukázať, aké je dôležité chrániť prírodu a neznečisťovať ju odpadom.

V sobotu 13. 10. 2018 o 10:00 sme sa preto stretli pri futbalovom ihrisku v Stankovciach a odtiaľ sme plní elánu začali zbierať odpadky.

Nachádzali sme rôzne staré pneumatiky, plastové fľaše, sklo, stavebný odpad, plechovice, igelity, dokonca aj nábytok. Niektoré predmety

tam bez povšimnutia ležali niekoľko desaťročí. Celkovo sa nám podarilo vyčistiť úsek v dĺžke približne tri kilometre. Po dobre vykonanej práci sme si spoločne opekali „špekáčky“, deti sa vybláznili a zahrali si baseball.

Naše občianske združenie chce týmto poďakovať všetkým zúčastneným za ich aktívnu účasť, takisto aj Obci Trenčianske Stankovce a Obecnému podniku služieb v Stankovciach. Našu snahu prišli podporiť aj kamaráti z Vrchárskej koruny Trenčianska.

V budúcom roku by sme v trende usporiadovania akcií pre deti a rodiny chceli pokračovať. Preto pripravujeme trojdielny seriál detských cyklistických pretekov v Trenčianskych Stankovciach, Trenčianskej Turnej a Bodovke. V pláne máme dve eko-akcie, zamerané na zber odpadkov. V spolupráci so ZŠ Trenčianske Stankovce, ZŠ Trenčianska Turná a Slovenskou numizmatickou spoločnosťou pri SAV, pobočka Trenčín, pripravujeme prednášku a výstavu k 100. výročiu úmrtia Milana Rastislava Štefánika.

Radovan Ziegler

Dotácie z rozpočtu obce

Všimli sme si

V zmysle Zákona o obecnom zriadení má samospráva obce vytvárať a chrániť zdravé podmienky, zdravý spôsob života a práce obyvateľov obce. Taktiež má chrániť životné prostredie, utvárať podmienky na zabezpečovanie zdravotnej starostlivosti, na vzdelávanie, kultúru, osvetovú činnosť, záujmovú umeleckú činnosť, telesnú kultúru a šport. K utváraniu daných podmienok môže obec poskytovať organizáciám finančnú dotáciu. Spôsob a podmienky poskytovania dotácií z rozpočtu obce právnickej osobe, neziskovým organizáciám, ktoré majú sídlo, trvalý pobyt na území obce je definované všeobecne záväzným nariadením (VZN).

Na poskytnutie finančnej dotácie nie je právny nárok a mala by byť iba doplnkovým zdrojom, nie je možné z neho vykrývať celú

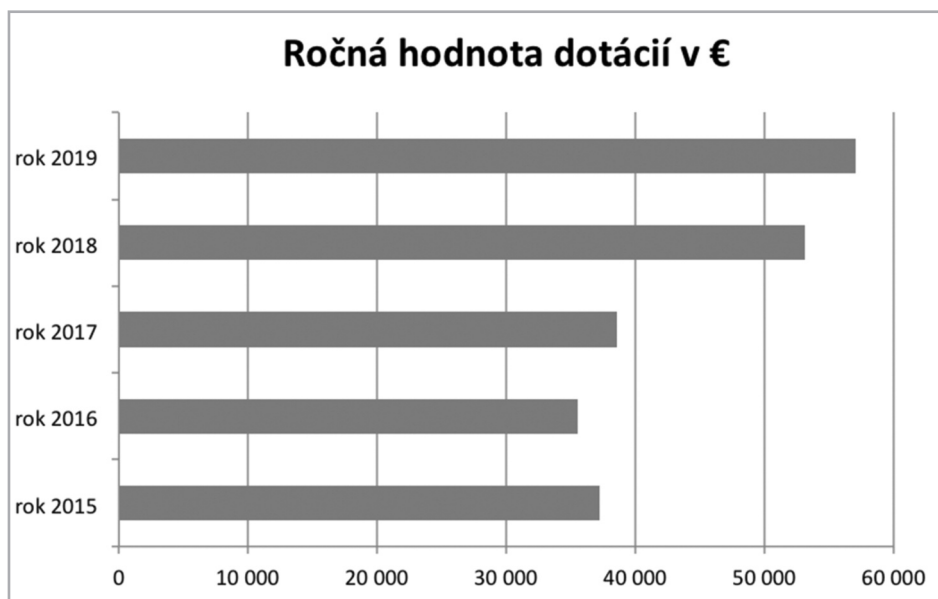
činnosť organizácie. Využitie poskytnutých dotácií býva spravidla definované VZN. Organizácia z poskytnutej dotácie nemôže finančne

prostriedky použiť na zhodnotenie si svojho majetku. O poskytnutí a výške dotácie z rozpočtu obce rozhoduje obecné zastupiteľstvo. Organizácie spravidla požadujú podstatne viac finančných prostriedkov ako môže obec poskytnúť.

Neexistuje všeobecný kľúč na definovanie výšky dotácií, organizácie v týchto prípadoch majú pocit nezáujmu zo strany obce na ich činnosti v súvislosti s poskytnutou výškou dotácie. V priloženom grafe je prehľad poskytnutých celkových dotácií obce Trenčianske Stankovce organizáciám z rozpočtu obce v rokoch 2015 - 2018 ako i výhľad pre rok 2019. Z daného grafu je vidieť medziročný rast dotácií. V roku 2018 bola plánovaná hodnota dotácií organizáciám vo výške 53 050,- €. Pre rok 2019 je zatiaľ tiež plánované zvýšenie dotácií.

Podiel dotácií organizáciám v rokoch 2015 až 2017 bol vo výške 5 - 5,2 % z celkových bežných výdavkov obce. V roku 2018 sa predpokladajú finančné dotácie organizáciám nad 6 % z celkových bežných výdavkov obce. Pre rok 2019 je predpokladaný podobný vývoj. Ďalšie možné zvýšenie finančných dotácií je priamo úmerné aktivitám organizácií a združeniam pôsobiacich v obci. Porovnávať výšky dotácií našej obce s obcami s približne rovnakým počtom obyvateľov môže byť iba orientačné, keďže každá obec má inú históriu ako i vytvorené podmienky pre rozvoj kultúry a športu.

Jozef Kadák

Karatisti na skúškach

Zaujalo nás

Poslednú septembrovú sobotu tohto roku boli súčasťou 6. ročníka Laugaricio Gasshuku 2018 skúšky na majstrovské technické stupne - Dan. Zúčastnilo sa ho osem skúšaných, z toho päť z našej skupiny (Slováci) a traja účastníci z Poľska. Skúšobní komisári boli: šéfinštruktór IOGKF sensei Tetsuji Nakamura - vlastný 7. Dan a jeho pravá ruka sensei Víctor Mangialardo - vlastný 6. Dan, obaja z Kanady.

Skúška bola veľmi náročná, ale nakoniec ju všetci úspešne absolvovali. Traja naši cvičenci Július Janíček, Norbert Hatala a Tibor Hudáček sa stali držiteľmi tretieho Danu a prináleží im oslovenie sensei. Sempai Adrian Kuric sa stal držiteľom druhého Danu a Zuzana Sivová držiteľkou prvého Danu. Všetkým gratulujeme! Súčasťou každého karate semináru býva

bohatý kultúrny program, ktorý dlhodobo pripravujeme.

Sensei Víctor Mangialardo si z pobytu na Slovensku robil poznámky a napísal aj toto:

Sensei Vic's Travel Report from the Laugaricio Gasshuku in Slovakia (alebo poznámky senseia Victora z cesty po Slovensku počas Laugaricio Gasshuku).

„Lietadlom som pricestoval do Viedne v Rakúsku, odkiaľ sme išli autom na Slovensko. Po niekoľkých hodinách sme dorazili do mesta Trenčín. Je to historické mesto s veľkým hradom. Hotel Elizabeth, v ktorom bývam, bol postavený ešte v roku 1902 a nedávno bol kompletne zrekonštruovaný. Nachádza sa pod skalným bralom, na ktorom stojí hrad. Mal som to potešenie, že hrad som si celý prešiel. V tejto oblasti bola kedysi rímska armáda, ktorá po sebe zanechala nápis vytesaný do skaly, ktorý je vidno priamo z hotela. Slovensko je krásna krajina, má krásne kostoly, malebné kopce s malými dedinkami a všade sú zelené lesy. V jednej z týchto dedín prebiehal celý seminár, v inej som mal obed v duchu Októberfestu a v ďalšej som videl unikátny drevený Betlehem. Dobré som si oddýchol v kúpeľoch Spa Aphrodite postavených v rímskom štýle v Rajeckých Tepliciach. Na záver som strávil krásny večer v Tiborovom dome spolu s 20 študentmi z domáceho klubu. Tu som si užil skvelé tradičné jedlá ako jelení guláš, údeného pstruha, fantastické domáce koláče a iné dobroty. Víno a jedlá pribúdali, čo ukazuje na pohostinnosť tunajších ľudí. Som ohromený organizáciou tejto udalosti a potešený úžasným prijatím. Ďakujem IOGKF Slovensko, najmä senseiom Karolovi a Mariánovi, ako aj všetkým zainteresovaným za nezaobhuteľnú láskavosť a pohostinnosť.“

Karol Krejčí

Peter Žuffa - európsky šampión

Najvýznamnejšou chovateľskou akciou roku 2018 bola 29. Európska výstava zvierat v dánskom Herningu v dňoch 9. - 11. novembra 2018, kde bolo vystavených 28 000 zvierat z 27 členských krajín Európskeho zväzu chovateľov. Peter Žuffa z našej obce na tejto výstave vystavoval 10 kusov kačíc v dvoch farebných rázoch a získal titul EURÓPSKY ŠAMPIÓN s plemenom - Kačica pižmová perlovo šedá bieločelá.

Gratulujeme!!!

Bleskovka

Adoptuj si chodník

Nápad

Už koncom 19. storočia platila zásada, že o chodník sa stará majiteľ priľahlej nehnuteľnosti. Inak povedané, stretávali sme sa pri odhŕňaní snehu pred domom a zemetaní chodníka. Neskôr, v roku 1961, bola táto povinnosť dokonca zapísaná aj v cestnom zákone. V tomto roku bola schválená novela tohto zákona, ktorá túto povinnosť, starať sa o schodnosť chodníkov, prenáša na majiteľa, obec. Po desaťročiach sa o vlastný majetok bude starať majiteľ. A nie sused.

Samozrejme, našej obci to prináša veľa povinností a starostlivostí o ďalšie kilometre

chodníkov popri kilometroch ciest, o ktoré sa už starajú. Azda každému je jasné, že na túto starostlivosť obec potrebuje buď novú techniku, alebo je iné riešenie?

Bol by v tom čert, keby Slováci neprišli s inšpiratívnym nápadom. Začali ponúkať chodníky na adopciu. Ako taká vec vlastne funguje?

Občania, ktorí sú ochotní sa zapojiť do takejto akcie, sa zaregistrujú u koordinátora. Dostanú náradie a aj reflexné vesty, aby boli v bezpečí. V prípade sneženia, koordinátor rozošle hromadnú SMS všetkým dobrovoľníkom v obci, ktorí sú zodpovední za svoj vopred dohodnutý úsek.

A čo z toho majú dobrovoľníci okrem toho, že pomôžu svojej obci? Napríklad v mestách majú finančný príspevok. Nuž a ako by to mohlo byť u nás v obci? Dobrovoľníci by mohli mať napríklad odpustený poplatok za smeti, daň za psa a iné výhody.

Dnes sa začína rozoberať hlavne zimná údržba. Avšak už teraz sú v obci dobrovoľníci, ktorí sa starajú o obecné pozemky a majetok obce v ich blízkom okolí počas celého roka. Možno by bolo zaujímavé zapojiť občanov aj do údržby zelene cez leto a iných aktivít v našom okolí.

Martin Poruban

Vaillant expanduje

Firmy u nás

Naši čitatelia sa pravidelne zaujímajú o ciele a progres spoločností v Priemyselnom parku v Sedličnej. Spoločnosť **Vaillant Industrial Slovakia, s.r.o.**, je najväčším výrobným podnikom a zamestnávateľom na pôde našej obce a tak nás správy o jeho úspechoch, vývoji a zároveň vplyve na okolie či život u nás zaujímajú. Veď v ňom našlo uplatnenie a zamestnanie veľké množstvo občanov zo Stankoviec a priľahlých obcí. Požiadali sme o pár slov vedenie spoločnosti a s ich súhlasom zverejňujeme tlačovú správu o nej:

Investícia 16 miliónov eur, takmer zdvojnásobenie rozlohy a viac ako 200 nových pracovných miest. To všetko priniesla expanzia výrobného závodu Vaillant Industrial Slovakia, s.r.o. v Trenčianskych Stankovciach. Nové priestory výrobné haly slávnostne otvoril Radovan Prístavok, riaditeľ spoločnosti Vaillant Industrial a Karsten Kock, riaditeľ výroby Vaillant Group. Slávnostnú pásku prestrihli spolu s Jaroslavom Baškom, predsedom Trenčianskeho samosprávneho kraja a s Martinom Markechom, starostom obce Trenčianske Stankovce.

„Rozšírenie závodu je pre nás dôležitou investíciou. Význam nášho výrobného závodu v rámci Vaillant Group rastie a je sprevádzaný zvyšujúcim sa dopytom po našich výrobkoch,” povedal Radovan Prístavok. Do projektu investoval finančné prostriedky priamo koncern Vaillant Group. „Nikdy sme nečerpali eurofondy ani daňové úľavy od štátu,” upresnil.

Zásadná investícia.

Spoločnosť Vaillant Industrial Slovakia, s.r.o., patrí medzi najväčších zamestnávateľov v trenčianskom regióne. Vďaka expanzii závodu sa počet jej zamestnancov vyšplhal na približne 900, z ktorých dve tretiny pracujú vo výrobe a zvyšok v logistike a v administratíve.

Prípravy na rozšírenie výrobného závodu v Trenčianskych Stankovciach odštartovali ešte začiatkom roka 2016. V máji bola podpísaná zmluva s dodávateľom stavby, ktorým bola spoločnosť Goldbeck. Tá odštartovala prípravné práce ešte koncom mája a kompletne dokončenú stavbu odovzdala v júni 2017. Následne sa rozbehlo sťahovanie technológií do nových priestorov.

Pred rozšírením fabriky mal závod rozlohu viac ako 14-tisíc metrov štvorcových, vďaka expanzii sa rozšíril o ďalších takmer 14-tisíc. Výsledkom projektu sú okrem novej výrobné haly aj administratívne priestory s rozlohou viac ako tisíc štvorcových metrov, nová nákladná vrátnica a 17 nových dokovacích rámp. Zväčšila sa aj plocha jedálne a vznikli nové skladové priestory, ktoré siahajú až do výšky 11 metrov. Pred závozom sa vybudovalo vyše 60 nových parkovacích miest, ako aj nové zastávky autobusov.

Rozšírením závodu sa vytvorila priestorová rezerva pre neustále sa rozrastajúce pracovisko.

Strategický výrobný závod.

Spoločnosť Vaillant Industrial Slovakia, s.r.o., je súčasťou medzinárodnej spoločnosti Vaillant Group, ktorého centrála sídli v nemeckom Remscheide. V štruktúre všetkých európskych závodov

skupiny má Vaillant Industrial Slovakia, s.r.o. špecifické zameranie - vyrába a montuje vnútorné časti kotlov, tzv. moduly. Pre všetky závody Vaillant Group v Európe, ktoré sú finalizačnými závodmi, je kľúčovým a strategickým dodávateľom modulov a komponentov do kotlov.

Vaillant Group montuje takmer všetky závesné plynové kotly zo základných modulov, ktoré vyrába práve v trenčianskom závode. Sú to kondenzačné spaľovacie moduly a takmer všetky hydraulické moduly spoločnosti Vaillant Group. *„Ročne vyrobíme v našom závode viac ako 4 milióny modulov, dá sa preto povedať, že kúsok Trenčína nájdeme takmer v každom závesnom kotle spoločnosti Vaillant,”* hovorí Radovan Prístavok.

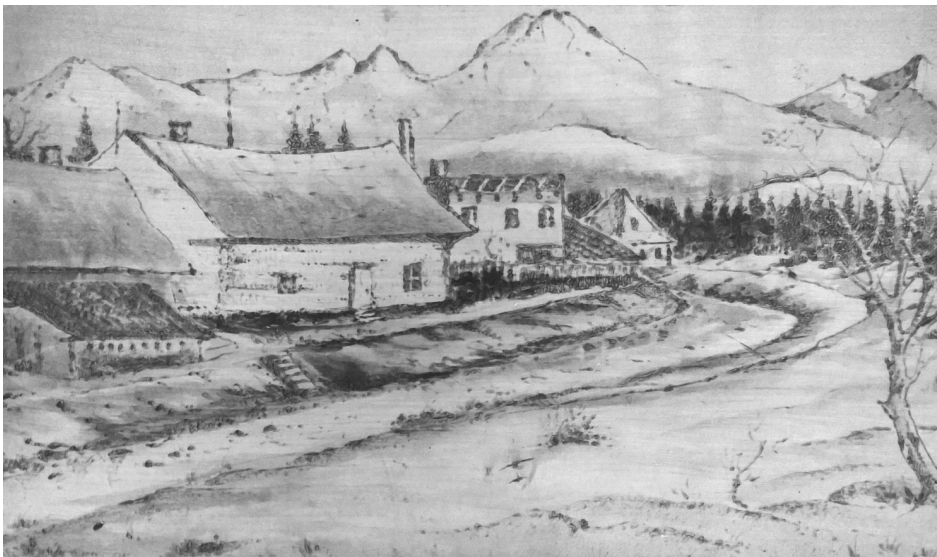
My by sme chceli záverom v mene občanov Trenčianskych Stankoviec poďakovať vedeniu tejto spoločnosti i celej firme za všetku podporu, ktorú od nej v obci dostávame. Od mnohých zamestnancov, ktorí sú našimi čitateľmi vieme, čo všetko pre nich robí v oblasti sociálnej a spoločenskej, kde všade sa angažujú. Preto im pred záverom roka prajeme všetkým veľa úspechov, vedeniu dobré obchody a za všetkých ešte raz pekne ďakujeme.

Spracoval Dušan Pevný

Harmónia ohňa a dláta s drevom

Vypaľovanie motívov do dreva alebo pyrografia je umelecký štýl, v ktorom dochádza k priamemu kontaktu ohňa s drevom. Výsledkom tejto činnosti sú unikátne diela, z ktorých cítiť pectivú človečinu a prírodu v jednom. Mužom, pre ktorého sa vypaľovanie do dreva stalo „celoživotným koníčkom“, je pán Vojtech Žiaček, ktorého tvorbu vám, milí čitatelia, s radosťou predstavujem. Pán Žiaček sa narodil 19. februára 1939 a býva v Sedličnej, v uličke blízko Lipského parku.

Už ako malý chlapec, jediný v rodine, začal s kresbou portrétov a výjavov slovenskej krajiny, neskôr prešiel k olejomalbe, aby sa nakoniec ako samouk prepracoval až k „vypaľovačke“, ktorú pred viac ako štyridsiatimi rokmi vzal do ruky a zača vypaľovať do javorového dreva. Ale to nie je všetko, súbežne sa „ruka v ruke“ venuje aj drevorezbe do lipového dreva, ale ak je vhodná kresba ponúknutého dreva, tak aj do dubového.

Drevorezbu začína náčrtom a následne dlátom vytvorí konkrétny výjav. Pri tvorbe sa inšpiruje najmä predloženými motívmi, ale ako mi sám priznával, nikdy sa nesnažil kopírovať a uprednostňuje vlastnú fantáziu a cítenie. I keď už desiaty rok nemá uje, skúsenosti získané z kresby a maľby využíva pri vypaľovaní.

Počas celoživotnej tvorby má na svojom autorskom konte hrnčeky, tanieri, obrazy, ale čo sa počtu kusov týka hlavne valašky, ktoré sa zrodili jeho rukami aj tento rok, a ktoré by v istej dobe padli rukám zbojníkov zaiste vhod.

Diela má vystavené vo svojom dome a ich hodnota stúpa na cene každým rokom, keďže sú na nich vyobrazené ľudové motívy z čias minulých. Ich výnimočnosť je podčiarknutá skutočnosťou, že Vojtech Žiaček nemá ani základné umelecké vzdelanie.

Pri pohľade na tú krásu, ktorú mám pred sebou, aj skoro zabúdam na otázku, ako sa „vypaľuje do dreva“?

Pán Žiaček mi trpezlivo vysvetľuje: „Je potrebné si zadovážiť elektrické pero, javorové drevo, vhodný motív a obriu dávku trpezlivosti. Okrem toho sa treba pasovať s típnutím prstov,

keďže po čase je pero horúce, a tým moja ruka trpí. Výsledkom je vypálený predmet, ktorý bud' vytieňujem, ale nie je to podmienkou a nakoniec nalakujem.“

Prezradil mi, že najradšej vypaľoval portréty, ktoré sú náročné v tom, že sa neradno bolo zmýliť, inak to mohlo znehodnotiť celý výsledok práce. Ako ďalej doplnil, tvoril bud' z vlastnej iniciatívy a pre svoje potešenie, alebo pre známych a priateľov, napríklad pre Zväz chovateľov v Trenčianskych Stankovciach.

Zhmotnenú umeleckú tvorivosť nášho spoluobčana môžeme obdivovať v Rímsko-katolíckom kostole v Trenčianskych Stankovciach, pre ktorý zhotovil umelecké mreže v počte 13 ku-

Šikovné ruky

sov podľa návrhu akademického maliara Alojza Petráša.

Jeho tvorba však vyššie uvedenými predmetmi nekončí. Zhmotnenú umeleckú tvorivosť Vojtecha Žiačka možno obdivovať aj na iných miestach v našej obci, stačí len chodiť s „otvorenými očami“.

Tento pán v rokoch môže byť príkladom pre tých, ktorých snom je niečo skúsiť, ale chýba im odvaha. Začnite, ak aj pokazíte, vyskúšajte znovu. Možno bude pre Vás odmenou niečo jedinečné, hodnotné, čo ste vytvorili vlastnými rukami.

Ale dosť už bolo písania, pretože v tomto prípade platí hovorené - je lepšie raz vidieť ako si stokrát prečítať.

Nech sa páči! Pozerajte, spomínajte, inšpirujte sa!

Veronika Kováčiková

Zdroj: [www.google.sk/vypalovanie do dreva](http://www.google.sk/vypalovanie%20do%20dreva)

Najväčšia odmena za drinu

Naši víťazi

Pokoriť hranice nemožného. Mať obrovskú vôľu a chuť niečo dokázať. Množstvo tréningov, driny a obetavosti. Mať zázemie, ktoré človeka plne podporuje. A dostatok talentu. To všetko môže vyústiť v úspech. Úspech, ktorý dosiahol mladý chalan, iba 19 - ročný Samuel Chrastina zo Sedličnej na pretekoch v Moosburgu (Rakúsko) v septembri tohto roku, je výnimočný.

Zaujímali ma pocity, ktoré môže mať mladý človek pri dosiahnutí úspechu, akým je nesporné titul majstra sveta v 3D lukostrelbe vo svojej vekovej kategórii. Predo mnou sedel mladý skromný chlapec, ktorý je možno až príliš skromný, aby dal najavo fakt, čo dosiahol na poli športovom. Keď mi vysvetľoval, čo všetko ho viedlo na ceste k úspechu. Ako sa musí pripravovať. Ako si musí vybrať správny luk (mimochodom, žiaden lacný špás), ako mu pripravujú materiál na výrobu šípov, ktoré môže používať iba drevené. Koľko času strávi pri výrobe jedného šípu s pierkami a koľko ich vystrieľa počas pretekov či tréningu. Nehovoriac o tom, že natiahnuť niekoľko desiatokrát tetivu a trafiť neomylné terč je neobyčajne veľká námaha. O to viac som si uvedomoval, že predo mnou sedí chlapec, ktorý by mal byť vzorom mnohým z nás.

Aký je to pocit stáť na tom stupienku a počúvať hymnu a s tým pocit, že si najlepší vo svojom športe, že si vyhral? Aké emócie s tebou lomcovali?

„Bol to úžasný pocit, je to v podstate jediná a zároveň najväčšia odmena, ktorú za úspech v mojom športe môžem dostať. Je ťažké opísať

emócie, ktoré človekom lomcujú, keď stojí pred davom toľkých ľudí na najvyššom stupienku. Je to neopísateľný pocit šťastia a radosti.”

Mal si pocit zadost'účinenia za roky tréningu a driny, snahy, mal si pocit, že si zúročil to, čo do teba vkladali rodina, priatelia, tréneri?

„Bol som šťastný, že som to dokázal. Na takéto veľké preteky sa človek pripravuje veľa rokov a keď je úspech na dosah, bojí sa, aby nezlyhal a nesklamal v prvom rade sám seba. Najmä v našom športe je mimoriadne dôležité „ustáť“ preteky hlavne psychicky. Počas týchto MS som strieľal počas 3 dní na troch rôznych parkúroch, nesprevádzali ma moji najbližší, preto som po každom pretekovom dni pociťoval viac psychickú ako fyzickú únavu. Ani po poslednom výstrele neprišiel pocit úľavy. Ten sa dostavil, až keď som videl výsledkovú listinu.”

Čo ťa poháňalo, dobíjalo, mal si pocit, že potrebuješ niekomu za toto všetko poďakovať, za podporu, za oporu?

„Tento šport ma jednoducho baví - to je to, čo ma poháňa. Za podporu ďakujem mame, dedkovi a babke, kamarátom - lukostrelcom a nesmiem zabudnúť ani na TJ Sokol Trenčianske Stankovce.”

Ešte raz za všetkých čitateľov, ale aj občanov našej obce, gratulujeme a prajeme veľa podobných úspechov.

Dušan Pevný

Stankovčanka na Miss Universe 2018

Zaujalo nás

Mohla by si sa nám predstaviť?

„Volám sa Adriana Pevná a mám 24 rokov. Pochádzam z Trenčianskych Stankoviec, ale momentálne bývam v Bratislave, kde študujem a pracujem. Študujem na Univerzite Komenského Marketing management. Popri škole pracujem v oblasti online marketingu, prevažne na sociálnych sieťach, tvorbe web stránok a grafického dizajnu. Veľmi rada cestujem, vzdelávam sa a cvičím.”

Kto ťa prihlásil na Miss Universe Slovenská republika? Prečo si sa rozhodla zúčastniť sa?

„Na Miss Universe som sa prihlásila sama. Už som sa raz do tejto súťaže v minulosti prihlásila, ale nepostúpila som. Nedalo mi to a bola som rozhodnutá, že to ešte niekedy musím skúsiť. V posledných rokoch som veľa cestovala a na Slovensku som bola minimálne. V čase konania tohtoročného castingu som bola zrovna doma, tak som si povedala, že to idem skúsiť. A som tu.”

V podobnej súťaži si už bola. Aké pocity ti zanechala súťaž?

„V minulosti som sa zúčastnila Miss Trenčín. Bola to úžasná skúsenosť, zabavili sme sa a spoznala som nových ľudí. A presne toto som si chcela zopakovať. Ved' zážitky sú to, čo nám zostane na celý život.”

Čo očakávaš od Miss Universe? Čo ďalej, ak vyhráš?

„Od Miss Universe očakávam veľa zábavy. Ak vyhrám? Pre mňa je víťazstvo aj to, že som vo finálovej jedenástke, a že som mala možnosť spoznať všetkých tých úžasných ľudí, ktorí sa podieľajú na príprave Miss Universe, a samozrejme, dievčatá, s ktorými si veľmi dobre rozumieme. Samozrejme, urobím všetko preto, aby som vyhrala. Ak vyhrám, tak sa budem tešiť do Thajska, kde sa tento rok koná svetové finále Miss Universe.”

Monika Pevná

Stankovské „Stridžie dni“

Nová tradícia v obci

V deň pred prvou adventnou nedeľou sa vo dvore rodinného domu pri Malostankovskej zvonici konal prvý ročník „Stankovských Stridžích dní“, ktorý usporiadala skupina mladých nadšencov zo Stankoviec. Myšlienka vznikla v tomto roku po druhom ročníku akcie s názvom „Svätá Lucia“, kedy 13. decembra dievčatá navštevovali domy v našej dedine a vinšovali domácom. A práve oni prirodzene „počítali“ s tým, že aj tento rok budú chodiť „robiť Lucie“.

Ked' som „malým Luciám“ oznámila novinku o tohtoročnej zmene a spomenula, že môžem do rozšíreného programu zaradiť aj chlapca, záujem na seba nenechal dlho čakať. Deti neodradilo ani moje upozornenie, že tento rok sa budú musieť toho viac naučiť. Dokonca sa mi prihlásilo jedno dievča zo susedného chotára. Nuž zostalo mi nič iné, iba sa pustiť do tvorby scenára...

Ked' prišiel 1. december 2018 a videla som ako sa začali schádzať prví diváci, zodpovednosť dopriať im čo najkrajší zážitok vo mne rástla astronomickou rýchlosťou. Už však nezostal čas na nič iné, iba vyjsť pred oponu

a ukázať, čo znamenajú „Stankovské pollážky“.

Diváci sa vďaka účinkujúcim preniesli o niekoľko desiatok rokov späť, do čias našich predkov. Za oponou altánku bola simulovaná tradičná izba, v ktorej boli divákovi priblížené a odohrané zvyky a tradície na Katarínu, Ondreja, Barboru, Luciu, Tomáša a to spevom, tancom, básňami, vinšami, scénkami, sprevádzané hrou na harmonike. Celé pásmo bolo ukončené začiatkom „najkrajších dní v roku“, ktoré sa tak mohli začať... Vlastne nie, tie ukončila striga, ktorá prišla medzi deti z Inovca a vo veršoch im predniesla svoj príbeh.

Celá atmosféra podujatia sa niesla v duchu tradičnej ľudovej tvorby, ktorú aktéri v krojoch výrazne podčiarkli. Cieľom bolo priblížiť mladým ľuďom, že stankovské ulice v minulosti ani počas tmavých a chladných dní pred vianočnými sviatkami neboli tiché, ale sa v nich „žilo“ v širšom význame s pokorou a s úctou k životu. Mňa osobne čakal prvý šok vtedy, keď mi jedno účinkujúce dieťa niekoľko dní pred premiérou povedalo, že najťažšiu, záverečnú báseň chce recitovať so mnou, že ona sa to naučí, že „CHCE“.

Po vystúpení som dostala najkrajšie ocenenie, keď mi jedna mamička oznámila, že jej dcéra sa naučila sama od seba celý scenár od začiatku do konca a doma „hrá“ stridžie dni.

Čo viac si môžem želať? Som nesmierne vďačná rodičom za ich trpezlivosť, že napriek chladnému počasiu sprevádzali ich deti na skúšky, venovali sa im doma, aktérom programu za ich spoluprácu a záujem vytvoriť niečo pekné a možno aj hodnotné, pánovi harmonikárovi, pánovi starostovi za jeho záujem a podporu, ostatným nemenovaným, ktorí akýmkoľvek spôsobom prispeli k tomu, aby sa toto podujatie mohlo uskutočniť. Ved' napríklad také koláče od jednej susedy s ochotou napečené, cesnakové posúchy od druhej susedy prinesené, pohárik domácej pálenky, iba zvýraznili pocit súdržnosti a spolupatričnosti.

Dúfam, že aj táto akcia prispela k oživeniu tradícií a posilneniu ľudských vzťahov v našej obci, v ktorých chceme naďalej pokračovať. Ešte raz ďakujeme, že ste si v tento čas predvianočný čas našli a na nás ste sa pozrieť prišli...

Veronika Kováčiková

Aj my sme boli mladí

Zamyslenie

Tí, čo sa narodili pred rokom 1970 sú skutoční hrdinovia, akísi hollywoodski majstri prežitia. Ale skutočne! Len sa zamysli nad tým, tí, čo sa narodili pred rokom 1970, teda MY – je to hotový zázrak, že sme prežili. My sme ešte nemali detské sedačky v autách, dokonca autá mali len niektoré rodiny. Fláštičky na lieky a chemikálie sa dali ľahko otvoriť, neboli vybavené žiadnymi figliarskymi detskými zátkami, ani šuplíky a dvere nemali bezpečnostné zámky. A keď sme sa išli bicyklovať, nie že sme nemali prilby a chrániče, ale ani poriadny bicykel. Kto mal favorit, bol frajer. To nebola vôbec sranda.

Elektrónkové televízory boli čierno-biele, čo na tom. Boli až 2 stanice a večer sme sa hádali, ktorú pozerat'. Spávali sme na slamníkoch, v kuchyni sa kúrilo a varilo na sporákoch, v izbe v kachliach, žiadne ústredné kúrenie a plyn. My sme ešte pili vodu z potoka, zo studní, neskôr z vodovodu a nemali sme ani predstavu o tom, čo znamená presne pojem minerálka.

Nenudili sme sa, keď sme mali príležitosť, išli sme sa von hrať. Áno, von! Celý deň sme boli vonku a naši rodičia len dúfali, že ešte žijeme a sme vcelku, veď ani klasický telefón nemal každý, nieto ešte mobil. Hlavne nie my, deti! V zime sme boli celé dni na snehu, vtedy ešte býval od Martina do jari. A večer sme sa vracali domov celí premáčaní, pery modré až fialové od zimy. V lete sme behali vo vysokej tráve a v blízkom lese, hľadali sme hriby, opekali plávky, surovietky alebo mlieče, pili vodu zo studienok a predsa sme nemali vyrážky a alergické

záchvaty. Nevedeli sme, čo je alergia na peľ a o ambrózii sme si mysleli, že je to nejaký zvláštny druh žihľavy.

Keď sme spadli, poranili sme sa, zlomila sa nám niektorá končatina, alebo sme si len jednoducho rozbili hlavu, nikto nikoho kvôli tomu nezažaloval. Na vine sme boli proste my. Keď sme si chceli kúpiť loptu alebo niečo na hranie, išli sme si cez prázdniny zarobiť. Znášali sme snôpky obilia do krížov, strihali makovice, zberali rumanček (kamilly), oberali chmeľ.

Chodili sme pásavať husi, hrávali karty a more? To nám nechýbalo. Na potoku sme si spravili stav z mačí a kameňov a bolo kúpalisko. Boli sme hladní? Mamy nám nenabíli jedla na týždeň. Upekli sme si v pahrebe zemiaky, opiekli kukuricu, nachytali pstruhov a rakov. A boli sme smädní? Žiadne minerálky, pili sme priamo z potoka, čo na tom, že o 200 m vyššie sa doňho vyčúrali kravy, nič nám nebolo.

Toto takto fungovalo a naši rodičia sa nestarali do toho. Naše stravovacie návyky podľa dnešných poradcov na zdravú výživu obsahovali v jedlách viacnásobnú smrteľnú dávku škodlivín. Ešte aj obézne americké diéta, ktoré denne posilňuje v McDonalde by padlo na zadok od úžasu, čo všetko sme my pojedli. Len si spomeňme na školskú jedáleň. A predsa sme tu. Kakao neobsahovalo vitamíny A, B, C, D a E, volalo sa proste Granko a nám to úplne stačilo ku šťastiu.

Pili sme sirupy a malinovsky, ktoré ani zo správ nepočuli o umelých sladidlách a konzervačných látkach, boli vyrobené z ozajstného cukru. Limonády sme si miešali sami a na neumytom ovocí sme si maškrtnícky pochutnávali priamo zo stromov. Keď sme mali chuť na sladké, za 25 halierov nám pani Brigita odlomila tabličku zemiakového cukru.

Aj fajčiť sme skúšali, chceli sme byť rýchlo dospelí a pri jednej Detve sme sa vystriedali aj piati. Mali sme kamarátov! Ale nie niekoľko stoviek, cez facebook... Takých ozajstných, s ktorými sme sa stretli na ulici, na ihrisku a v klube pri pingpongovom stole. Keď neboli tam, jednoducho sme zapískali alebo sme zazvonili k nim a oni nás pustili dovnútra. Nemuseli sa pýtať rodičov a ani my sme sa nemuseli pýtať našich!

Nevozili nás rodičia všade autom... A predsa sme tu. Keď nebol nikto doma, kľúč sme našli pod rohožkou alebo v kvetináči. A nikto nás nevykradol. Hrávali sme sa na indiánov, stavali sme bunkre, hádzali sme jeden druhého loptou, kameňmi...a predsa sme tu. Nevybili sme jeden druhému oči a ostatné rany sa aj tak zahojili.

Futbal mohol hrať len ten, kto vedel hrať. A tí, čo hre nerozumeli, mohli len smutne pozerat' z diaľky a hľadať si iných spoluhráčov. A keď kamarát nebol doma, na hranie nám postačil aj klik-klak. Nebolo hádam chlapca, čo by nemal poobíjané hánky na rukách.

Na telocvik sme sa tešili a nevyhovárili sa, že nás všetko bolí. Keď sme dostali zaucho od učiteľa, neprebodli sme ho hneď nožom, nedávali sme ho na súd a nestážovali sme sa doma rodičom. Ba naopak, radšej sme to ani neprezradili, otec by nám bol ešte pridal remeňom, lebo pán učiteľ bol vtedy vážena osoba a vždy mal pravdu. Do školy sme chodili na zmenu, toľko bolo detí a chodili sme aj v sobotu.

Poznali sme zákony a keď sme ich porušili, rodičia sa nás nezastali. Pretože nás naučili tak žiť, aby sme vedeli, čo znamená POVINNOSŤ, SVEDOMIE, ZODPOVEDNOSŤ a DOBRÝ POCIT. Poznali sme ozajstný zmysel týchto slov. Takí sme boli MY. Hrdinovia jednej pomínutej doby, nad ktorou sa dnešná mládež len nechápavo usmieva, ako sme vôbec mohli tú krutú dobu prežiť.

Štefan Šmatlák

Živá kultúra zo Stankoviec

Folklor

Niečo o tom, ako sa robí dobrý folklór. Nie dobrý. Výborný.

Ked' vás niekto vezme na koncert muziky z obce, o ktorej len matne tušíte, že sa nachádza niekde pri Trenčíne, nečakáte veľa.

A potom zrazu bežia minúty, až prebehnú takmer dve hodiny a vy stále tleskate a nenuďate sa. A celý ten čas cítite, hm – že to tí ľudia na pódiu myslia vážne a... vrúcne.

Sedíte v hľadisku a pozeráte sa ako blázon na to, že sa niekde, v Stankovciach, našla partia ľudí cez tri generácie, ktorá investovala nielen peniaze, ale najmä čas – veľmi veľa času – do toho, aby hľadala (a našla) a zachránila

zbytky tradícií, pevne ukotvených v priestore: to „čo bolo“, to ako ľudia spolu „kedysi“ hovorili, to ako sa obliekali, ale najmä to, ako svoje príbehy a city vtesnali do muziky, do veršov v piesňach, do pohybu. A navyše – našli aj systém, ako nájsť poskladať tak, aby to nepáchlo starinou, aby sa ľudové zvyky nestali múzeom, do ktorého síce všetci vstúpime (lebo „tak sa to patrí“) ale nič v nás nezostane. Naopak, táto partia posielala z pódia do hľadiska toľko sviežosti, že všetko ostáva dlho v pamäti.

V programe sa striedajú tklivé, pomalé pasáže, každodennosť života s hlučnými, „juchavými“ sekvenciami – nikdy to nie je nuda. Muzika je autentická, skutočná, spievaná a (tak trochu) hraná – s ľahkosťou, synchronizovaná s pohybom. Silná tam, kde sa spievajú silné príbehy, kde sa ľudová tvorba zrkadlí v tom, čo ľudia skutočne prežili.

Ked' vás niekto vezme na koncert muziky z obce, o ktorej len matne tušíte, že sa nachádza niekde pri Trenčíne, nečakáte veľa. A keď veľa dostanete, poviete si, že to stálo za to vidieť – a že radi príдете znova.

Ida Želinská

Rozhovory pri knihe s Jozefom Banášom

Zážitok

„Mierou bytia je miera obete“ – Milan Rúfus.

Týmto mottom začína Jozef Banáš svoju knihu **PREBIJEM SA! Štefánik - Muž železnej vôle.**

Jesenný piatkový večer sme strávili „Na Povale“ v príjemnej spoločnosti autora knihy o Štefánikovi. Tri a pol roka práce autora strávených hľadaním faktov, posudzovaním ich hodnovernosti a spracovávaním do podoby knihy, priniesli neuveriteľné príbehy a obraz o človeku, ktorý sa zásadným spôsobom zasadil o vznik Československa. Silou svojej osobnosti a pevnou vôľou sa presadil nielen na poli svetovej vedy, ale tiež v politických a diplomatických kruhoch západnej Európy, kde často a vášnivo hovoril o slovenskom národe, ktorý túži po slobode a samostatnosti. Jeho sprievodcom bola mapa, kde mal zakreslené hranice novej Česko-slovenskej republiky, o ktorej ešte svet netušil – hovorí autor. Životná cesta Štefánika vedca i Štefánika diplomata bola plná prekážok a ťažkých chvíľ. Napriek tomu sa Štefánik nevzdával a hovoril, že väčšie prekážky mu dávajú viac síl ich prekonať – Prebijem sa, lebo sa prebiť chcem!

„Je osudovou črtou národa, že si veľké osobnosti nevážime. Patrí do prvých radov Slovákov, ktorí si zaslúžia obdiv. Virtuóz života aj smrti, skvostný príklad muža v každom čine prekonávajúceho samého seba,“ píše sa v predhovore knihy a nám mnohým začali vrtať v hlave myšlienky a kládli sme otázky sami sebe, kam

sa tá naša slovenská cesta dnes uberá. Čo by na to asi povedal Štefánik.

Zážitok stráviť večer v spoločnosti jedného z najčítanejších slovenských autorov, debatovať o živote a jeho hodnotách nás naplnil akousi nepoznanou silou a túžbou po novom poznaní.

Eva Beňovičová

Chovatelia zavŕšili sezónu

Spoločenské organizácie

Radosť, krása, úžitok. To je heslo, ktoré neodmysliteľne patrí k chovateľskému spolku a k činnosti, ktorú jeho členovia v rámci Slovenského zväzu chovateľov vyvíjajú. V našej obci fungujúca Základná organizácia Slovenského zväzu chovateľov oslávi v roku 2019 už svoje 55 - ročné trvanie. Aká bola však posledná chovateľská sezóna?

Čas pred koncom roka, kedy väčšina spolkov pôsobiach v oblasti verejného života zhromažďuje informácie k bilancovaniu svojej celoročnej práce, je časom, kedy u chovateľov už štartuje sezóna nová. Tá začína prípravou a zostavovaním chovných kmeňov, rodín alebo párov s prípadným doplnením nových plemeníkov alebo plemenníček do chovu. Práve od tohto záleží celá nasledovná sezóna a jej výsledky. Chovatelia prezentujú a konfrontujú výsledky svojej práce na chovateľských výstavách, ktoré sú predstavením ich celoročnej práce verejnosti. Inak tomu nie je ani v našej základnej organizácii v Trenčianskych Stankovciach. Naša ZO patrí už desiatky rokov k usporiadateľom najväčších výstav v trenčianskom regióne, kde sme poriadali výstavy okresné, oblastné, špeciálne, klubové, celoslovenské, ale i s medzinárodnou účasťou.

V ostatných rokoch je to výstava o **titul majstra a šampióna Trenčianskeho kraja s názvom Laugaricio Cup**, ktorá je obsadená zvieratami z viacerých kútov Slovenska i zo zahraničia. Inak tomu nebolo ani v roku 2018. Výstavu **Laugaricio cup 2018**, ktorú sme usporiadali v dňoch 26.- 28. októbra v našom chovateľskom areáli, sa zúčastnilo **88 vystavovateľov, z toho 17 zahraničných**, ktorí vystavili spolu **683 zvierat** v širokej palete rôznych plemien a farebných rázov (326 kusov hydiny – morky, husi, kačice a kury, 207 králikov, 115 holubov a 35 ks nutrií). Z týchto všetkých zvierat

bolo 236 ponúknutých verejnosti na doplnenie chovu. Odborné posúdenie zvierat previedlo 12 posudzovateľov vrátane zahraničných. Výstavu v priebehu dvoch dní navštívilo viac ako 600 návštevníkov. Medzi najväčších hostí patrili viceprezident Európskeho zväzu chovateľov pán Röhringer.

Najlepšie hodnotené zvieratá získali významné tituly a ocenenia, ktoré sú u nás vždy uvedené v katalógu výstavy, vrátane kompletného bodovania všetkých zvierat. Najväčším ocenením boli tituly Majster a Šampión Laugaricio.

K najúspešnejším vystavovateľom - členom našej ZO, ktorí získali ocenenia, patria: Buček Ján, Husár Boris, Urbánková Anka, Urbánek Jozef a Žuffa Peter. Bouchner Róbert – získal titul Majster Laugaricio Junior za kolekciu japonských prepelíc a Pohár viceprezidenta Európskeho zväzu chovateľov. Peter Žuffa získal titul Majster Laugaricio za najlepšie ohodnotenú kolekciu hrabavej hydiny - Vranohlávk zlatokrú. Memorál R. Mojžiša prebral za ZO Tr. Stankovce - Vachánek Dušan a za ZO ČSCH Kunovice - Tvrdón František.

Ocenenia si však zaslúžia všetci: naši členovia (Buček Ján, Beňovičová Gitka a Pavol, Hladký Rudolf, Husár Boris, Husárová Michaela, Mojžiš Jozef, Repka Jozef, Repka Roman, Urbánková Anka, Urbánek Jozef, Vachánek Dušan a Mária, Zemánek Róbert, Žuffa Peter), naši juniory Bouchner Róbert, Klinčuch Paľko, tiež naši sympatizanti, ktorí sa na výstave a na jej

príprave podieľali, a ktorí sa stali spoločnými tvorcami spokojnosti viac ako 600 návštevníkov, ktorí výstavu navštívili.

Činnosťou našej ZO nie je iba naša výstava. Je to práca na našom areáli, na obnove inventáru, reprezentácia na iných výstavách alebo propagačných akciách v obci i mimo obce, a tak tiež i v zahraničí, napr. v Kunoviciach na Morave, v rumunskom Temešvári a v poľskej Varšave.

Sme potešení, že do našej organizácie vstupujú noví mladí ľudia so záujmom o chovateľstvo, ktorý pramení zo skúseností známych alebo rodinných príslušníkov, snahou o vlastné samozásobovanie domácimi vajčkami alebo mäsom či mliekom. Chovateľstvo má však i ďalší nezanedbateľný význam. U mladých ľudí buduje vzťah ku zodpovednosti a starostlivosti o zverené zviera a potláča záujem o nástrahy dnešnej doby. U starších občanov je práve zviera často jediným spoločníkom a získané produkty sú zárukou dobrej starostlivosti.

Samozrejme, činnosť žiadnej dobrovoľnej organizácie sa nedá robiť bez partnerov a sponzorov. K tým našim patrí, samozrejme, obec Trenčianske Stankovce, Levagri a.s. Trenčín, Boskop a.s. Trenčín, a mnoho ďalších, ktorým za pomoc srdečne ďakujeme.

Čo dodať na záver? Do nového roka 2019 želáme nielen našim členom, ale i všetkým spoluobčanom, hlavne veľa zdravia v kruhu svojich blízkych, úspešnú chovateľskú sezónu a zdravé zvieratá s dobrou úžitkovosťou, ktorá im zaručí RADOSŤ, KRÁSU A ÚŽITOK. Budeme radi, ak naši spoluobčania prejavia bližší záujem o chov domácich zvierat, v čom im môže byť prospešná naša organizácia a naše poradenstvo pri výbere vhodného plemena a starostlivosti.

Peter Žuffa, výbor ZO SZCH Trenčianske Stankovce

Aj napriek zraneniam tretí

Mladé talenty

Moju prípravu na sezónu 2018 som začal na motorke v januári v Španielsku a keď sa zlepšilo počasie, presunul som sa do Talianska. Prvé závody na Slovensku som mal v Gbeloch, kde bolo vidieť kvalitnú prípravu na motorke ako aj mimo motorky. Na týchto závodoch som sa cítil veľmi dobre a aj pri veľkej konkurencii, najmä zo zahraničia, som skončil na 2. mieste.

Ďalší závod bol na Myjave, na ktorý som sa tešil kvôli atmosfére a veľkému počtu divákov. Tento rok som tu mal celkom smolu. V prvej jazde som sa po zlom štarte prebojovával dopredu štartovným polom a pri obiehaní jazdca ma trafil kameň do ramena. Som rád, že som to zvládol dojazdiť, pretože mi rameno dosť napuchlo a nemal som v ňom vôbec silu.

Vo Sverepci som mal super štarty. Bohužiaľ, v prvej jazde som mal pád, pri ktorom som si narazil chodidlo, ale jazdu som dojazdil na 8. mieste. Do druhej jazdy som sa aj napriek veľkej bolesti rozhodol nastúpiť a došiel som na 5. mieste. Hneď zo závodov som išiel do nemocnice na RTG, kde mi zistili, že mám zlomenú priehlavkovú kosť v chodidle a nohu mi dali do sadry.

Spravil som si pár týždňov úplnú pauzu. Už po dvoch týždňoch som však začal „makat“, aby som nevyšiel z kondičky a začal rehabilitovať. Po 5 týždňoch som sa znovu posadil na motorku.

Prvý závod po zranení som absolvoval

v Mníšku nad Hnilcom na východe Slovenska, kde pršalo celý deň, preto bola trať veľmi blatistá a taktiež náročná. Všetko išlo celý deň dobre, pokiaľ mi jeden jazdec v poslednom kole pri nepochopiteľnom manévri trafil presne do lýtky predným kolesom a zlomil mi ihlicu. Takže som bol zase na tom istom ako pred zranením.

Posledné závody na Slovensku sa konali v Šenkviaciach. Rozhodol som sa, že aj keď som začal trénovať na motorke len 2 týždne pred závodmi, že sa ich zúčastním. Prvú jazdu som odštartoval prvý a viedol som polovicu závodu, ale došli mi sily a skončil som na 4. mieste. Druhú jazdu som došiel na 5. mieste. S týmito závodmi som bol spokojný, lebo som videl, že rýchlosť na motorke mi aj napriek zraneniam zostala. Musím už len popracovať na kondičke, aby som sa dostal naspäť do formy, akú som mal pred zraneniami.

Aj napriek zraneniam a vynechaniu jedného závodu som skončil v celkovom poradí medzinárodných Majstrovstiev Slovenska na 3. mieste.

Aktuálne pracujem na zimnej príprave a pripravujem sa na sezónu 2019. Takže ma môžete stretnúť ako behám alebo šliapem na bicykli v dedine a jej okolí :-).

Ďakujem za podporu mojim sponzorom, priateľke, rodine a všetkým fanúšikom, ktorí ma celý rok podporovali.

Denis Poláš

Večer pred Sviatkom Všetkých Svätých

Všimli sme si

V tento čas som v Malých Stankovciach stretla štyri zaujímavé postavičky a to klauna, doktora, pacienta a bábiku. Zvedavosť mi nedala pokračovať v jazde, zastavila som auto a prihovarila som sa im. Povedali mi, že už

tretí rok chodia v tento deň po dedine prezlečené za postavy z filmov, ktoré práve „letia“ a prinášajú ľuďom zábavu. Predstavia sa, porozprávajú, zasmejú, vraj dostanú aj sladkú odmenu.

Aj keď je oslava „Halloweena“ spájaná so stra-

šidelnými maskami, a už známa aj v našich končinách, tie masky, ktoré som ja stretla, boli priateľské, pekné, usmiate a zhovorčivé.

Možno ich stretnete aj vy na budúci rok...

Veronika Kováčiková

Na potulkách Rímom - 2018

Letom svetom

Od 22. do 26. októbra 2018 sme sa spolu s manželkou zúčastnili zájazdu do Ríma. Poriadala ho pani farárka Jarmila Petruľová spolu s manželom Milanom. Vyrazili sme zo Stankoviec ráno, chvíľu pred šiestou hodinou. Už na letisku sme boli milo prekvapení, keď sme videli, že do Ríma s nami letí aj operný spevák Peter Dvorský. Let prebehol rýchlo a za hodinku aj dvadsať minút sme už boli na letisku pri Ríme.

Na letisku po okraji dráhy sme videli niečo, čo silne pripomínalo sneh a nešlo nám to do hlavy, lebo teplota bola okolo 19 stupňov. Niektorí prišli s nápadom, že to bude asi pena, keď umývajú z vonku lietadlá. Až neskôr sme sa od našej sprievodkyne po Ríme dozvedeli, že sme mali šťastie, lebo keby sme prišli o deň skôr, v nedeľu, tak tam padal ľadovec a krúpy, a to toľko, že v Ríme skolabovala doprava.

Ako prvý sme navštívili evanjelický kostol nemeckej komunity v Ríme. Je to krásny kostol vyzdobený mozaikami v orientálnom štýle. Pani farárka spravila služby božie v skrátenej forme, kde sme sa poďakovali za šťastný príchod. Všetko bolo vopred dohodnuté, a tak nám na organe zahrala aj organistka Marcelka. Odtiaľ sme sa odobrali na Benátske námestie, kde stojí veľkolepý pamätník Vittoria Emanuela II., zjednotiteľa Talianska na konci 19. storočia. Tam nás už čakal atašé SR v Ríme, ktorého dojednal pán Petrula, a previedol nás uličkami starého mesta. Videli sme Fontánu štyroch riek, Fontánu di Trevi a boli sme v Pantheone.

Okolo pol siedmej sme nasadli do autobusu a odišli sa ubytovať cca 25 km od Ríma do Fraterna Dómus. V utorok ráno o siedmej sme už sedeli v autobuse a frčali do Ríma. Mali sme vybavenú prehliadku Vatikánskych záhrad so

slovenskou sprievodkyňou, ktorá musí mať na to špeciálne povolenie a špeciálne povolenie sme museli mať aj my. Individuálne sa tam žiadny turista nemá šancu dostať. Videli sme anglický park, francúzsku záhradu, fontány z ktorých najväčšia je tzv. Žabia, ale aj slovenskú lipu, ktorá je zvláštna tým, že vyzerá, ako keby štyri stromy rástli z jedného pňa. Po prehliadke záhrad sme vošli do Baziliky sv. Petra. Tí zdatnejší vyšli až hore na kupolu, kam vedie cca 500 schodov. Prvých 200 sa dá ísť výťahom, ale zvyšných 300 len po svojich. Neskutočná cesta v plášti kupoly jedným smerom hore a druhým zasa dolu, až sa človeku nechce veriť, že to dokázal naprojektovať človek. Výhľad z kupoly takmer na celý Rím však stál za to.

Z Baziliky sme sa presunuli do Vatikánskych múzeí a Sixtínskej kaplnky. Ani sme sa nenazdali a deň sa chýlil ku koncu. Ale nie pre všetkých. Väčšina šla na ubytovňu, ale osem statočných sa nás vybralo na futbal ligy majstrov AS Rím versus CSKA Moskva. Lístky nám vybavil pán atašé a boli perfektné – do deviateho radu na úrovni jedenástky a v sektore domácich. Zhruba 10 min. pred výkopom sa 50 000 divákov zdvihlo a zaspievalo hymnu AS. Nálada bola skvelá počas celého zápasu, lebo domáci vyhrali 3:0.

Zaujímavé to bolo aj po zápase, lebo keď sme si chceli vziať dva taxíky na cestu do Fraterna Domus, tak sme nenašli pri štadióne ani jeden. Obišli sme to dokola a nič, zastavili sme sa pri policajtoch a jeden z nich nám mobilom taxík zavolať. Ale len jeden. Dohodla sa cena 15 eur za osobu, ale keď nás zbadal 8 tak trochu „cukol“. No potom si asi rýchlo zrátal, že to bude 120 eur, tak sklopil vzadu sedačky a traja išli do kufra, štyria do zadu a jeden vedľa šoféra. Všetko pod dohľadom polície. Ktovie, ako by reagovala polícia u nás. Všetci sme sa zhodli, že takú veselú cestu asi nikto z nás ešte nezažil.

V stredu bol trochu voľnejší program, mali sme naplánovaný výlet do Civita Bagnoregia asi 120 km od Ríma. Po ceste tam sme sa zastavili v Civitavecchio. Je to prístavné mesto na brehoch Tyrhenského mora.

Vo štvrtok sme boli v bazilike Santa Maria Maggiore, kde nás očakával a sprevádzal Slovák z Trnavy, páter Melo. Je vatikánskym spovedníkom a má na starosti chrám Maggiore, ktorý je najstarší zachovaný v celom Ríme, z roku 440. Previedol nás chrámom a vzal aj do miestností, kde kedysi pápeži vítali novoročné návštevy. Teraz sa tam chodí modlievať pápež František. Vzhľadom na svoje postavenie nás páter Melo prekvapil zmyslom pre humor a veselou myslou. Naše stretnutie zakončil slovami: „Už som mal byť vo Vatikáne, budem meškať, asi ma dajú kľáčať na kukuricu.“

Odtiaľ sme šli do Chrámu sv. Cyrila a Metoda, kde sme si potichu zaspievali jednu cirkevnú pieseň a po chvíli sme počuli, že ktosi sa k nám pridá. Boli to nemeckí turisti, ktorí poznali melódiu a mali svoje slová. Bol to dôkaz toho, že hudba dokáže spájať. Z chrámu sme sa presunuli ku Koloseu. Stavba, ktorú z časti rozobrali na iné stavby a chrámy v meste, aj tak vyráža dych svojou veľkoleposťou. Človek si ani len nedokáže predstaviť, ako to muselo vyzeráť v časoch najväčšej slávy. Prešli sme sa potom po Forum Romanum. Videli sme tzv. Pupok sveta, ale aj kameň, od ktorého sa merali všetky cesty v Rímskom impériu. Nedá sa spomenúť všetko.

A stále platí, že je lepšie niečo raz vidieť ako o tom trikrát počuť. Poslednú spoločnú večeru v Ríme sme mali v reštaurácii, kde prijal pozvanie aj pán atašé s manželkou a aj páter Melo – bez manželky.

V mene všetkých účastníkov zájazdu Rím 2018 by som sa chcel poďakovať manželom Petruľovým. Zorganizovali neskutočnú akciu, kde všetko klapalo tak, ako si to oni predstavovali. Dostali nás do takých miest, kde by sme sa inak normálne nedostali. Poďakovanie patrí aj všetkým ostatným účastníkom, že všetci ako jeden muž dodržali všetky termíny zrazov a odchodov autobusu. Zostali nám príjemné zážitky a spomienky do konca života.

ARIVEDERCI – RIMANIA.

Pavol Múdry

Z histórie a činnosti Telocvičnej jednoty Sokol

Oslavy

V Trenčianskych Stankovciach (resp. v žiadnej z pôvodných štyroch obcí) Sokol pred vojnou nebol založený. Stalo sa tak až v deväťdesiatych rokoch dvadsiateho storočia. V telocvični stankovskej ZŠ začala od roku 1991 pravidelne cvičiť skupina žien. Vzniklo tak spoločenstvo so záujmom o pravidelný telesný pohyb, ktorý sa nerobí pre majstrovské tituly ani kvôli rekordom. Jeho cieľom je zdravý životný štýl. Cvičenie viedla starostka TJ Sokol Trenčianske Stankovce Mgr. Ľubica Nad'ovičová. A tak vďaka jej aktivite sa dňa 10. 3. 1993 konala v telocvični školy zakladajúca členská schôdza TJ Sokol TS za účasti 15 žien - prvých členiek.

Do histórie TJ sa výrazne zapísal 21. január 1998, kedy bol na členskej schôdzi založený volejbalový oddiel pod vedením Dušana Dutka z dovtedy rekreačne hrajúcich nadšencov. Táto skutočnosť podstatne ovplyvnila aktivity TJ a rozšírila členskú základňu početne aj o mužov. Volejbalový oddiel pod vedením Jána Bučka dodnes pravidelne trénuje v školskej telocvični a na ihrisku Oddychového centra. Zúčastňuje sa na turnajoch, sokolských súťažiach a sám turnaje organizuje. Z jednotlivých turnajov prichádzajú s poprednými umiestneniami.

V roku 2008 do TJ vstúpil oddiel Karate pod vedením trénera Karola Krejčího. Zúčastňoval sa na seminároch v Poľsku, Taliansku, Holandsku, Nemecku, Ukrajine. Z TJ vystúpil a osamostatnil sa v roku 2014.

V roku 2014 do TJ vstupuje lukostrelecký oddiel 3D pod vedením trénera Petra Hirjaka, ktorý z každých pretekov na Slovensku, Rakúsku, Maďarsku, Poľsku a Českej republiky nosí ceny, diplomy, medaily popredných umiestnení. Najväčšie úspechy dosiahli lukostrelci v Rakúsku, kde sa v roku 2017 majstrom Európy stal Samuel Chrastina a v roku 2018 sa majstrami sveta stali Samuel Chrastina a Ema Hudecová.

V roku 2017 do TJ vstupuje hudobná skupina „SOKOLKA“ pod vedením Daniely Hrušovskej. Skupina našu TJ reprezentuje na podujatiach organizovaných našou obcou, okolitých dedín podľa pozvania, Agrokomplexu Nitra a iných. V roku 2017 zo zdravotných dôvodov odstupuje dlhoročná starostka Sokola sestra Mgr. Ľubica Nad'ovičová a do funkcie starostu bol zvolený Dušan Dutko. Okrem činnosti v oddieloch sa členovia Sokola podieľajú na prípravách a zúčastňujú sa pri každoročných kultúrnych podujatiach usporiadaných obcou. Poriadajú aj 10 dňový pobyt pre 45 ľudí v Chorvátsku – Vodice, turistický pochod chotárom, jarnú brigádu pri skrášľovaní obce, obecnú zabíjačku, Deň matiek, Deň detí, stavenie mája, obecné dni.

Celá práca je založená na dobrovoľnosti bez nároku na finančnú odmenu a funguje len vďaka svojim obetavým členom. Všetky akcie si členovia hradia z vlastných prostriedkov a z príspevkov sponzorov. Vďaka pochopeniu a dobrej obojstrannej spolupráci s obcou časť prostriedkov na činnosť plyní do TJ z rozpočtu obce. Na činnosť slúži Spoločenský dom, telocvičňa školy a multifunkčné ihrisko na Oddychovom centre v Rozvadzoch a Lipského parku.

Činnosť spestrila možnosť účasti na atraktívnych sokolských zletoch v USA, Slovinsku, Fínsku, Taliansku, Česku aj na Slovensku. Neodradili ani náročné nácviky skladieb a finančné náklady. Veď odmenou boli nadviazané nové priateľstvá a nezabudnuteľné zážitky zo spoločného cvičenia na zletoch.

TJ Sokol TS sa trvalo dostala do povedomia sokolskej rodiny nielen na Slovensku, ale aj v Rakúsku, Nemecku, USA, Taliansku, Poľsku a Českej republike. Zaslúžili sa o to členky oddielu žien prostredníctvom hromadných vystúpení, členovia volejbalového oddielu na športových súťažiach.

Ženy sú známe príkladnou disciplínou, kvalitným nacvičením pohybovej skladby, ochotou a dochvilnosťou. Podobne členovia volejbalového oddielu sú mimoriadne obľúbení na sokolských súťažiach pre veľký zmysel pre kolektív a vytváranie dobrej nálady s hudobnou skupinou Garážanka pod vedením Ľuboša Šišovského. V celom sokolskom hnutí sú stretnutia veľmi dôležité, či už na pôde jednoty, medzi jednotami, župami, alebo v rámci Sokola na Slovensku i Svetového zväzu sokolstva. Starších členov TJ teší predovšetkým záujem mládeže o pohyb a zmysel pre kolektív. Veď TJ je už ako jedna veľká rodina a členovia sa stretávajú a pomáhajú si aj v osobnom živote.

TJ Sokol TS je dobrovoľným občianskym združením, registrovaným na Ministerstve vnútra SR, je otvorené ďalším aktivitám či už športovým alebo spoločenským. Privíta každého, kto má seriózny záujem o činnosť či už ako člen – športovec, člen – tréner, člen – rozhodca. Plánom do budúcnosti je viac podnietiť mládež k športovej činnosti.

To najdôležitejšie je, že TJ svojou činnosťou zvyšuje zdatnosť a zlepšuje zdravie svojich terajších členov, upevňuje kolektívneho ducha a kladie dôraz na harmonický rozvoj osobnosti po stránke telesnej, etickej, mravnej aj duchovnej. Stálou inšpiráciou sú ideály zakladateľov Sokola, ktorí sa prihlásili ku starogréckej „kalokagatii“, čo znamená snahu po dosiahnutí duševnej a telesnej dokonalosti.

Dňa 1. 12. 2018 sa bude konať výročná schôdza a oslava 25. výročia založenia našej Telocvičnej jednoty, kde chceme zhodnotiť, zamyslieť sa a pozrieť na činnosť Sokola.

Dušan Dutko

Namazali sme

Stalo sa

Občas sa stávajú príbehy, ktoré vymyslí iba život. Scenár nevymyslí človek, ale okolnosti. A jeden takýto príbeh sa stal ešte v minulom storočí. Dodnes ho mám v mysli. Tak nejako dokresľuje dobu, v ktorej sme žili. Blíži sa obdobie zimných športov, a preto ponúkam príbeh z tohto prostredia.

Od malička som rád športoval. Nevyberal som si športy, ale tie zimné, okrem hokeja, mi neprirástli k srdcu. Čo čert nechcel, telocvikári ma vyberali na rôzne súťaže, kolektívne i sólové. Tak som si vyskúšal úplne všetko, čo sme vtedy v športe poznali.

Bol som ôsmak, keď nám naša telocvikárka zvestovala: „Chlapci, vy hrávate futbal za Trenčín, máte najlepšiu kondičku, pôjdete behať za našu školu na lyžiach (bežkách)!” No, ostali sme v šoku... „Čo to je...?” vraveli sme si s kamarátmi. To viete, naši futbaloví tréneri nám zakazovali lyžovať pre prípadné úrazy kolien a členkov. Slalomy sme sledovali iba v televízii. Stenmarka, Thoniho, Klammera a ďalších sme poznali. Ale bežať a na lyžiach, na tých „drevách”... S údivom sme sa pozerali na seba...

Pani učiteľke nevedilo, že sme na „bežkách” v živote nestáli, hlavne, že sme mali silu a výdrž. Tak sme nacvičovali v telocvični... Na sucho, obuli si také divné topánky a postavili na dve „úzke prihrnuté drevené laty”. Trieskali sme pri behu lyžami o parkety v telocvični... „Narobení” sme boli viac ako na kondičnom tréningu. To bola suchá príprava.

Prišiel čas pretekov. Niekde na Patrovci, blízko Inovca, cestou na Dubodiel. To sme ešte nevedeli, že lyže treba aj namazať. „Čo to je??? Ako sa to robí???” otvárali sa nám oči, keď sme videli skúsenejších chalanov čo robia s „drevami”.

Odhodlanie bolo, tak sme mazali aj my. Požičali sme si od iných mazadlo. Technika behu, ale aj mazania, bola pre nás iba „teória relativity” alebo úplné tabu...!!!

No, ale šli sme do toho. Postavili sme sa na štart. Namazané som mal tak, že lyže išli „skoro samotné”. Všetci aj išli... Hneď po štarte bolo celkom slušné klesanie. Bola to časovka. Tak som dal do štartu maximum energie, však nech ukážem, že futbalisti nie sú žiadni „svrabári”.

Asi pri treťom odpichu po štarte mi vypadli palice z rúk... Lyže išli samotné, nevedel som, čo robiť. Ako zastaviť či padnúť, či ako sa vrátiť pre palice... Kým som sa zorientoval, bol som hádam aj päťdesiat metrov od palíc. Hodil som sa na bok, odopol lyže a šprintom hybaj pre palice. Šprintom späť. Takto som to „zmákol” ešte zopárkrát a moje nervy, ale aj sily, už boli na pokraji zrútenia. Viac som sa nabeהל ako nalyžoval...

Rezignoval som. Lyže odopol, zobral popod pazuchy a pešo došliapal do cieľa. Učiteľka ma privítala: „Asi sme to prehnali v mazaní, čooo?!?” A poklepala ma po pleciach. Bolo po pretekoch...

Happy end alebo dobrý koniec na záver. Pri polročnom vysvedčení som dostal diplom za vzornú reprezentáciu školy v zimných športoch a pochvalu od riaditeľa...

Dušan Pevný

21.

Ples

ŠPORTOVCOV

Lenka Filipová

- hudobný hosť -

9. februára 2019

Spoločenský dom TRENČIANSKE STANKOVCE

Vstupné: 30,- € / Predpredaj a rezervácie na: 0908 253 769

Číňania zakázali Macka Puf

Naši v cudzine

Pred troma rokmi som sa rozhodol pre životnú zmenu a zo zvedavosti som odcestoval do Číny. Na základe mojich predchádzajúcich skúseností to nebola krajina pre mňa úplne neznáma, no v mnohých prípadoch ma prekvapuje dodnes.

Zážitky? Zážitky sú niečo, s čím sa človek stretáva každý deň. Už iba vystúpiť na letisku a dostať sa z bodu A do bodu B môže byť problém. Zaujímavé situácie vznikajú pri objednávaní jedla, keď si objednávate niečo z menu, ale neviete, čo dostanete, lebo tomu nerozumiete. Väčšinou to je sklamanie, v lepšom prípade sklamanie, ktoré sa dá zjesť. Časom sa však naučíte pár obľúbených jedál, ktoré opakujete dokola, a občas vyskúšate niečo nové. Bežný spôsob objednania je ukázanie na tanier niekoho, kto práve konzumuje pri vedľajšom stole. Alebo aj pri vašom, pretože sedieť s niekým neznámym pri jednom stole je úplne bežné, pretože voľného miesta tu nie je nikdy dosť.

A potom sú to každodenné situácie, ktoré vyplývajú buď z odlišnosti kultúry, alebo hlúposti ľudí. Medzi najznámejšie patrí zrejme hlasné odpľuvnutie, prípadne odgrgnutie po jedle. Niekedy aj spôsob čakania na autobus môže človeka prekvapiť.

Mnohokrát vás dokáže zaskočiť „outfit“ - vzhľad. O mužoch nemá zmysel v tomto ohľade hovoriť a treba povedať, ženy sa snažia. Teda aspoň tie, ktoré sa nevyberú na nákup v pyžame alebo niečom, čo výrazne pripomína kostým Yetiho, alebo inej známej rozprávkovej postavičky. Mimochodom, Macko Puf je v Číne po novom zakázaný, lebo sa vraj nápadne podobá na ich súčasného prezidenta a z toho si neradno robiť srandu.

Obľúbené medzi ženami sú aj krátke sukne alebo latexové nohavice, ktoré pôsobia ľahko provokačne v prípade, že ich nemá na sebe 60 - ročná pani. Ďalej sú to rôzne predmety ako mini-stoličky, mini-lyžičky, mini-metly, ale aj vtipné približovadlá, niečo medzi skútom a bicyklom a na nich nevyhnutné vychytávky proti poveternostným podmienkam.

Na druhej strane mám, samozrejme, aj pozitívne skúsenosti. Číňania sú veľmi pohostinní a milí ľudia a radi ochotne poradia. Pokiaľ sa, napríklad, pýtate na cestu a oni idú opačným smerom, môže sa stať, že sa otočia a kúsok vás odprevadia alebo vás rovno privedú na miesto.

Naviac, keď poďakujete v ich jazyku, zasypú vás komplimentmi, ako dobre hovoríte po čínsky. Až sa cítite nepríjemne, lebo predsa viete, že je to presne naopak.

Veľmi pohodlné je online nakupovanie, všetko prebieha cez aplikácie v telefóne, je to len otázka pár dotykov na displeji. Mne osobne vyhovuje platenie telefónom, hotovosť používam iba výnimočne. Aj ten posledný stánok s jedlom má QR kód, ktorý po naskenovaní prijme od vás peniaze. Podobne jednoduché je posielanie peňazí medzi ľuďmi, okamžite a bez poplatkov.

Rád by som spomenul aj aktívny životný štýl starých ľudí. Obľúbené je večerné tancovanie, keď sa v parkoch stretávajú väčšinou staršie ženy, prinesú rádio a tancujú rôzne choreografie. Podobne ráno ľudia behajú alebo cvičia Tai Chi, alebo iné bojové umenie.

Luboš Cingálek

Redakcia HLAS

Noviny pripravili: Ing. Martin Jurčo, Gabriel Kadák, Bc. Monika Pevná, Ing. Jozef Kadák, Bc. Radovan Siva, Dušan Pevný, Ing. Štefan Šmatlák, Tomáš Sliva, Slavo Tomík, Ing. Vendelín Sedláček, Dominika Mojžišová, Pavol Múdry, Mgr. Vlasta Pevná - korektúry. Grafická úprava: Jano Kukučka, Tlač: DUO PRINT s.r.o., L. Podjavorinskej 5, Nové Mesto nad Váhom, Prevádzka Trenčín Náklad: 1000 ks. Periodicita vydania: 6x ročne. Zapísané v Zozname periodickej tlače Ministerstva kultúry SR pod číslom: MK – EV 5100/15. Vydavateľ: Dušan Pevný, Rozvadze 501, 913 11 Trenčianske Stankovce

Texty sú zverejnené v pôvodnej verzii autorov bez úprav.

Podnety občanov možno zasielať na e-mailovú adresu: hlas.stankovce@gmail.com.

